

Lektori ajánlás – érzelemteli, de tárgyilagosságra törekvő

Egy – magyar léptékkal – fél emberöltő oktatás-kör/körképe ez a könyv. Ha az érdeklődő kezébe veszi s elolvassa a Felnőttképzési Intézet volt és jelenlegi oktatóinak munkáit, nemcsak történeti áttekintést kap egy felsőoktatási intézmény négy évtizedéről, hanem a kor körképe is kiolvasható az írásokból. A cím ezért is nagyon találó.

Az oktatási kínálat – jól kivehetően – nemcsak a haladás, a pozitív irányú változások miatt alakult át, hanem a mindenkori hatalom politikai-stratégiai akaratának megfelelően. Az utóbbi években pedig mindez még fokozottabban jelent meg. Pedig az oktatásügy (bármilyen szinten) nem változhat(na) szinte folyamatosan. Ehhez idő kell. Farkas Éva, Szirmai Éva, Hetesi Erzsébet, Sütő Erika írásaiban az értő fülek számára segélykiáltás is felhangzik: miért kell/lehet lesöpörni az asztalról olyan képzéseket, melyek kiforrták magukat, eredményesek, a hallgatók és a munkaerőpiaci „megrendelők” számára sikeresek voltak? Viskolcz Noémi a kulturális örökségvédelem kanossza-járásáról ír, ami a jelen könyv körkép jellegét erősíti. Azért is, mert az ezek után sorakozó tanulmányok, kutatások mind-mind azt igazolják, az eltüntetett, átalakított, megszüntetett képzések intézetében minőségi munka folyt/folyik. Ezekre a képzésekre szükség lenne, mert az itt (és máshol) dolgozók szakmai, emberi kvalitása, tudományos munkássága kétségbevonhatatlan. Pajor Enikő, Keczer Gabriella, Málovics György Bozsó Renáta kutatási eredményei azt mutatják, megújulásra, fejlődésre képes/érdemes az itt folyt/folyó képzés.

A pusztítás – építés ellentéte, a sodrásnak való ellenállás – védekezés a „lehúzó” erők ellen, tökéletesen kirajzolódik ebben a kötetben. A pusztítás helyett a fejlődésnek kellene helyet adni. A kor kihívásainak való megfelelést talán mégis azokra kellene bízni, akik belülről is látják a tendenciákat, igényeket, elvárásokat, akik kutatnak, igazolnak, jobbítani, javítani akarnak, hivatástudattal, s nem csak gazdasági megfontolások alapján akarnak változtatni. 2008 óta látom közvetlenül is az intézetben folyó munkát. A hallgatók nagyon szeretik az intézetet, az oktatókat, az itt dolgozókat. Közösség kovácsolódott, szisztematikus volt az oktatói gárda kiépítése. Folyamatos volt a belső megújulás, óriási energiák, rengeteg ötlet halmozódott fel – erről is pillanatképet rögzít a kötet. A „tűcsők-szakok” szemléletet, kritikai gondolkodást formáltak. Olyan kompetenciákkal vertezték fel a hallgatókat, melyekkel bárhol elboldogulnak, melyekre minden területen szükség van. A hallgatók személyisége, önismeretük, igény szintjük is fejlődött a képzések során. A konfliktus-kezelés, a mediálás napjaink létfontosságú eszköze, ahogy a menedzser-szemlélet, a kutatómunkára való alkalmasság is. Így a *Sodrásban* című kötetet rekviemként is értelmezhetjük.

Ez a kötet a reményről, a hitről, valódi értékekről szól. Gratulálok a szerzőknek, az intézetnek! A kötetet elolvassa, remélem, mások is erőt kapnak a további építkezéshez, még akkor is, ha jelenleg a sodrás továbbra is nagyon erősnek tűnik.

Démuth Ágnes